

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (*Enevold Sørensen*): Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) klamrer sig stadig til det enkelte Medlem af Skoleraadet, som skal have haft en anden Opfattelse end de øvrige Medlemmer. Men ogsaa dette Mindretals Opfattelse var jo den — det vil det ærede Medlem ikke kunne bestride —, at Lærer Andersen burde afskediges. Vi have jo bestemt Oplysning om Hr. Kriebels Stilling, thi vi have jo, hvad han har dikteret til Protokollen, hvor det hedder her: „Et Medlem af Raadet“ — altsaa Kriebel — „ønskede dog tilføjet, at han var enig i, at Læreren afskediges, men ikke i, at han afskediges uden Pension“. Det ærede Medlem søger saa sin aller-sidste Skanse deri, at det er ikke hele Erklæringen, der har været offentliggjort i „Fyns Socialdemokrat“, nej, det var, siger det ærede Medlem, et Gensvar, efter at Adressen var bleven offentliggjort. Men hvorledes var den bleven offentliggjort? Paa ganske utilstødelig Vis, idet Lærer Andersen fra Skoledirektionen faar til Erklæring Sagen, Beboernes Adresse, Sogneraadets Udtalelse, Skolekommissionens Udtalelse. Saa tager han ud af denne Sag, som er tilstillet ham paa Embeds Vegne, Adressen og samtlige Underskrivers Navne, offentliggør dette med en Række Randbemærkninger og siger, at næste Dag skal der komme Svar paa dette „Galimathias“. Jeg har haft Lejlighed til at se den første af Artiklerne — jeg ved ikke, hvor mange Nummere de gaa i —, og den er Ord til andet Begyndelsen til Erklæringen med Talen om Grødfadet, som de sidde og stikke til og ere fælles om ovre paa Taasinge, og om at de staa saa langt tilbage i Kultur, og flere ere degenererede Mennesker, som i det hele taget ikke ere til at regne med. At han maaske saa har holdt en Del af Kraftstederne tilbage, kan jo være ganske praktisk, men det vedrører saa uendelig lidt denne Sag. Her er det hans officielle Erklæring, det gælder, og der findes de.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Marott: Maa jeg kun sige til den højtærede Kultusminister, at han ikke trods alle sine Krumspring er i Stand til at paavise

Formanden: Det var et uheldigt Udtryk, det ærede Medlem brugte.

Marott: Den højtærede Minister er ikke i Stand til at paavise, at Lærer Andersen har benyttet den officielle Embedserklæring saaledes, at han forinden har indsendt den til Offentliggørelse i et Dagblad. Det er en Kendsgerning, at det ikke er sket, og den højtærede Minister vil ikke kunne bevise det modsatte.

Maa jeg gøre det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (W. Neergaard) opmærksom paa, at naar han før sagde, at Amtsskoledirektionen havde vedtaget at give Lærer Andersen Pension af Frygt for, at Ministeren ellers ikke skulde afskedige ham, synes det at vise, at den højtærede Skoledirektion ikke har haft synderlig Tillid til sit eget Standpunkts Holdbarhed i denne Sag, men endog har kunnet tænke sig, at Ministeren alligevel vilde gaa imod de paagældende kommunale Autoriteter, noget, som jo den højtærede Minister her i høj Grad har forvaret sig imod. Jeg mener altsaa, at Amtsskoledirektionen ikke har haft synderlig Tillid til de forskellige Anklagepunkters Holdbarhed, naar den kun bevilegede Lærer Andersen Pension af Frygt for, at Ministeren ellers skulde sige: Nej, saa bliver han i sit Embede.

Martin Olsen: Naar Regeringen forelægger Rigsdagen et Lovforslag, ledsages det saa godt som altid af Motiver, en trykt Begrundelse baade af selve Lovforslaget og af de enkelte Paragraffer, der menes at kunne behøve en Forklaring, og det er selvfølgelig baade nødvendigt og rigtigt, at det sker, thi paa den Maade ere Rigsdagens Medlemmer i Stand til at danne sig et Overblik over de Forhold, hvorunder Lovforslaget fremkommer, og angaaende de Mangler, som Lovforslaget skal afhjælpe. Man kan naturligvis undertiden være utilfreds med denne Motivering af Lovforslaget, enten fordi man anser den for ikke at være omfattende eller tydelig nok, eller fordi man ikke er enig i Argumentationen, men om en Ting, nemlig om Paalideligheden af det, Motiverne anføre om bestaaende Forhold, skulde der ingen Tvivl herske. Her kan man sikkert med Rette forlange, at Oplysningerne skulde svare til de Kendsgerninger, de omhandle, for i modsat Fald bliver jo Begrundelsen villledende i Stedet for vejledende, og de Forudsætninger, hvorunder Lovene vedtages, ere da ikke til Stede. Det er klart, at naar et Lovforslag ledsages af en Begrundelse, tror man fuldt og fast paa, at de Oplysninger, de Tal,